

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

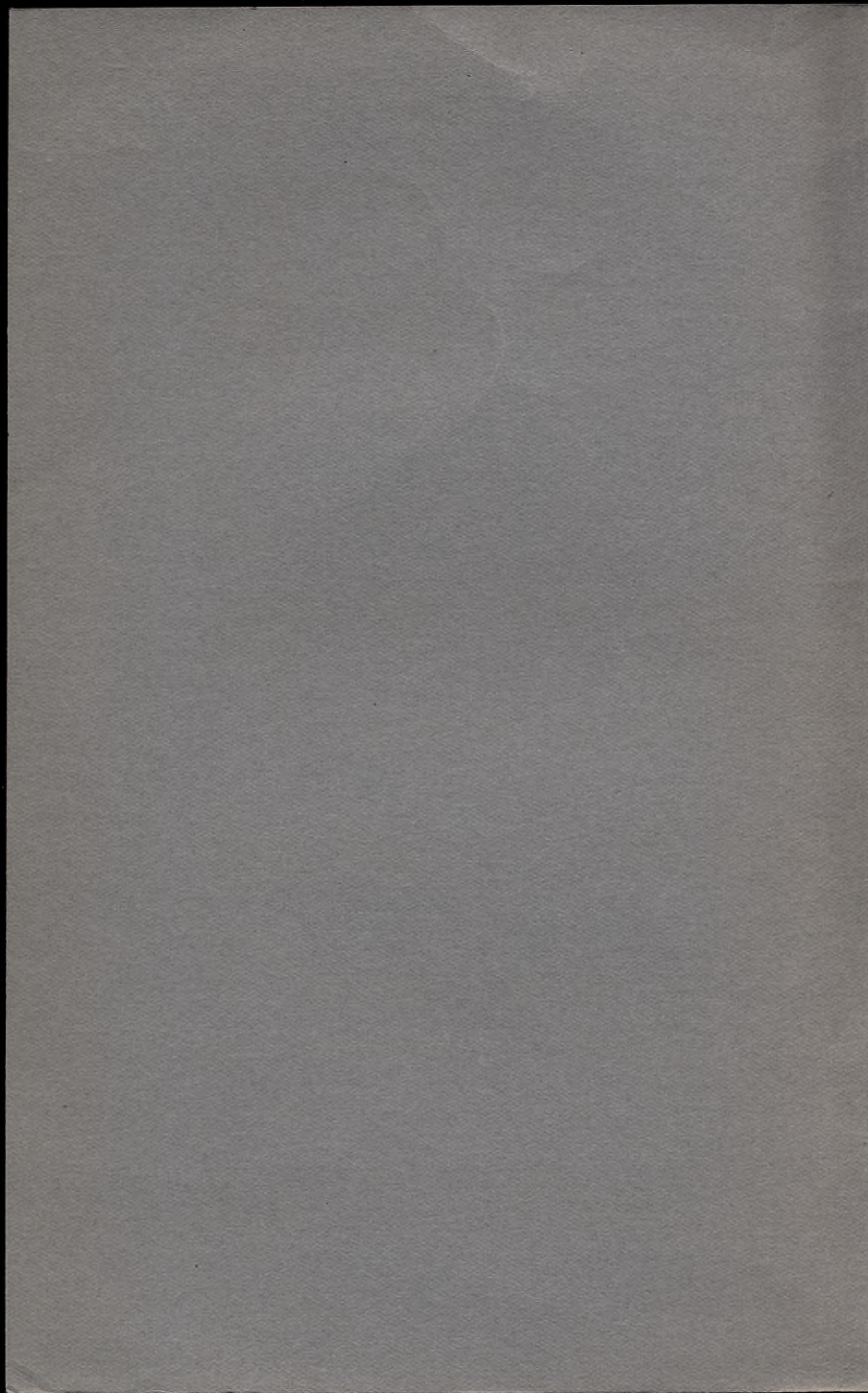

(Ba) Kilt.
Lr.
Folkhitt.

Tvåne förskräckliga mord
historier

1865.

(Br.) Lijv
Folkliit.

Twenne försträckliga mordhistorier.

Den första:

Berättelse

jemte Wisa

om

Det rysliga dubbelmordet

å

Enkan Sofia Gustafson

och

hennes nioåriga son.

Den andra:

Den Röda Kammaran,

eller

det dubbla mordet,

en ryslig och warnande Historia.

Pris: 12 öre.

Stockholm,
Hos C. Kihlberg,
Södermalmstorg.

Einmalige Besichtigung

der

Bestellung

des

von

der

der

an

der

der

Bestellung

an

der

an

der

der

Sollentuna socken af Stockholms län ligger ett under Wiby säteri lydande torp, kalladt Nyboda, ödsligt beläget långt in i skogen, på en half mils afstand från Notebro gästgivarergård och en half sferdingsväg från närmaste grannställe, hwilket heter Alboda. Der bodde för några år sedan den något till åren komna enkan Sofia Gustafson, med hennes nio-åriga son Carl. Gumman, som ansågs vara förmögen, sadess vara girig och af ett elakt, besynnerligt lynne; det påstods ock i hela trakten att hon i all tyfthet brukade låna ut pennigar på pant, och troddes hon derföre innehafwa allehanda silfwerpjeser, utom en mängd penningar, dem hon ansågs hålla wäl undan gömda. Som hon sjelf skötte torpet, egde hon också en god häst samt en liten ladugård; alla omständigheter, hwilka icke kunde undgå att wäcka sådana människors uppmärksamhet, hwilkas håg är riktad på att tillägna sig andras egendom. Att enkan Gustafsons wälstånd också innan fort skulle blifwa anledning till hennes ofärd, det så wi snart se af det följande.

En dag före medlet af Augusti månad (1862) kom en piga från Alboda för att besöka enkan Gustafson, men fann förstugudörren stängd, och då hon bultade på låste ingen upp. När hon tittade in genom förstugufönstret, såg hon ej till någon människa, men fann en hop ris och löf strödt kring golfwet; hwilket dock ej förundrade henne, emedan gumman på Nyboda war känd för osnyggheit. Hästen befans betande i wreten. Pigan gick sin wäg och tog för gifwet att stugans innewånare för tillfället woro utgångna. Men då en annan qwinna wid pass åtta dagar sednare (eller den 19 Aug.) insann sig wid Nyboda och ej heller slapp in, begynte man ana oråd, helst en ryslig stank hade förmärkis wid annalkandet till den stängda förstugudörren. Saken anmälles först för Generalskan R** på Sollentunaholm, hwilken genast stic-kade sin rättare och ett par andra karlar att undersöka förhållandet. Wid framkomsten till Nyboda uttogs nu ett fönster, hwarigenom man inträdde i stugan. Här wisade sig allt i ett stic, som gaf full anledning att förmoda någon ryslig illgerning. Ristor och stäp woro uppbrut-

na; på golfwet låg en hyra utan skaff, fullklubbad af blod och hår, och under det tjockt kringströdda rifet och löfwet upptäcktes stora pölar af halstorkadt blod. Men först wid utträdandet i förstugan, derifrån den hufveliga stanken spred sig, fick man wisshet om, att ett gråseligt mord här blifwit begånget; ty der fann man, under några öfverkastade klädespersedlar, såväl enkan Gustaffsons som hennes sons swårt misshandlade och af förrottnelse starkt angripna lik; af hwilken sednare omständighet det blef klart, att det ohyggliga mordet måste hafwa blifwit föröswadt redansför ett par weckor sedan. De mördade woro klädda i blotta linnen, och war det således nattetid som illgerningen skett. Rapport om allt detta inkom den 21 Augusti från Vänsmannen i orten, och mediko-legal besigtning företogs ett par dagar efter mordets upptäckt. Liken hade emellertid blifwit nedsatta i en öppen graf å Sollentuna kyrkogård. Å bakre delen af gummans huswud fann man 2 djupa kross-sår, äfwen gossens huswud war swårt misshandladt; å ena sidan war det alldeles krossadt.

För detta ohyggliga dubbelmord mistänktes genast en från södra Sverige kommen wandrande, wid namn Åberg, hwilken kort tid förut sökt och fått arbete wid Åboda och sedan hos enkan Gustaffson, och hwilken åter förswunnit från orten just wid samma tid som gerningen autogs vara begången. Den 11 September blef han också gripen i sin hemmort inom Linköpings län. Då han under transporten till Stockholm öfwer en natt förwarades i Nyköpings länshäkte, passade han följande morgon på ett gynnade tillfälle att springa ifrån bewakningen, ned till en å, i tanke att kunna undkomma genom att hastigt wada öfwer denna, hwilken han i sin okunnighet om lokalen, höll för att vara blott rännil, men som befanns vara så djup, att han, såsom alldeles okunnig i simning, ofselbart hade drunknat, om ej hastig hjälp tillkommit. Emellertid fördes han widare och framkom riktigt till Stockholms läns cellfångelse, der ransakningen anställdes med honom den 26 September.

Om arbetskarlen Adolf Åberg fick man nu, genom ankommen skrifwelse från Landshöfdinge-embetet i Linköping samt genom hans medhafwande prestbetyg, de upplysningar, att han, nu 23 år gammal, war född i Kjellestad socken af Dahls härad i nyssnämnda län; att hans

fader war häradsprofors och att föräldrarne ännu lefde, samt att denne deras son fört ett kringstrykande lif och war i hemorten mindre wäl känd. Swad hans utseende beträffar, så war han mera liten än stor samt klen till wårten; han hade ljustlätt lifligt ansigte med ullmarigt spelande ögon; hans drag woro i det hela ej obehagliga, men hans blick war spejande och waksam, och då han talade, rörde sig deri ett lättsinne, förenadt med trots, ja under hela ransakningen wisade sig i hans ansigt ett hånfullt, utmanande löje; han war ock ytterst warsam i sina uppgifter inför rätten, och angaf alls inga namn hwartken på de ställen han besökt eller de personer, med hwilka han haft något att skaffa under sina wandringar. Dock beträddes han med någon twetalen i asseende på innehaswande penningar, samt i asseende på åtkomsten af ett par flockur, af hwilka han wid gripandet innehafst det ena samt uppgaf sig hafwa sålt det andra till en för honom okänd person; och hwilka begge ur med skäl ansågo hafwa före mordet funnits i enkan Gustaffsons ego. För öfrigt nekade han till all delaktighet i den ifrågawarande illgerningen.

Ransakningen med honom fortsattes den 17 Oktober, hwarwid genom ingången skrifwelse från Linköping, bestämd upplysning wanns att Åberg äfwen innehafst ett tredje ur, hwilket han i hemorten lemnat till lagning hos en urmakare, som också uppsändt uret till rätten i Stockholm; men ehuru detta med full wisshet befanns vara det samma som en dräng G. P. Hansson, den sista Maj pantsatt hos enkan Gustaffson, så nekade Åberg för tillgreppet. Han insattes nu i mörk cell, och målet uppskötis på tre wckor.

Wid fortsatt ransakning den 7 November, förekom ytterligare mot Åberg en uppgift från hans syster, att han för henne skulle bekännt sig hafwa varit i swårt slagsmål under sitt wistande i Upland, samt att han derwid skulle dödat en menniska; men han fortsfor likafullt att med största fräckhet neka för allt; och då man wid slutliga ransakning den 18 Febr. 1863 ej heller kunde komma längre med honom, utan han äfwen nu, oaktadt flera ganfska beswärande omständigheter, fortsatte sitt ihärdiga nekande, twärtemot hwilket han ej ansågs kunna åt saken fällas, så dömdes han, för innehaswande af stulet gods,

för hvars åtkomst han ej kunnat nöfaktigt redogöra, till 6 dagars fängelse wid watten och bröd samt 6 månaders straffarbete; hwilket straff han också undergick.

Då Åberg den 19 Oktober 1863 skulle återfå sin frihet, tilldrog sig det besynnerliga och högst förwånande förhållandet, att han, i stället att begagna sin rätt att komma på fri fot, begärde ett samtal med fångpredikanten S. och vice häradshöfdingen F., som ledt ransakningen med honom, och afgaf nu inför dem en, såsom det tycktes fullständig och sanningsenlig bekännelse om sitt brott, såsom de begge i Nyboda mördade personernas baneman. Denna bekännelse uppfattes genast skriftligen af fångpredikanten och undertecknades af Åberg, som också widhöll den wid med honom följande dag inför häradsrätten hållen ransakning. Men snart syntes han ångra sin uppriktighet; ty då han kort derefter äfwen hördes inför konungens besallningshafswande, gjorde han betydliga ändringar i sin bekännelse, och uppgaf, dock blott till förnamnet, ett par medbrottslingar, om hwilka dock hwarken han sjelf kunde lemna eller kronbetjeningen kunde skaffa några vidare upplysningar, så att saken måste anses såsom en ren dikt af Åberg.

Återkommen i häktet efter afgifswande af sådana stridiga bekännelser, öfwerfölls Åberg derstädes af ett verkligt raseri, så att under några dagar ingen wågade gå in till honom, enär han hotade att mörda enhver; ja, man hade till och med swårigheter att genom den lilla luckan å dörren kunna inpraktisera hans mat. Slutligen astog och upphörde dock det wilda utbrott, och han blef åter redig, samt wisade nu något mindre fräckhet och hån än förut.

Den 10 November företogs med Åberg en ny ransakning, som blef den sista; ty nu afgaf han ändligen, med återkallade af alla föregående falska uppgifter, en fullständig och sann bekännelse af följande hufwudsfalliga innehåll:

Under det han arbetade med dikande hos enkan Gustafsson, hade Åberg, som redan i Alboda hört åtskilligt gumman upptaga ett bråde ur förstugubron, som framtaga ett derunder förwaradt knyte, som nu af henne uppvecklades och tycktes innehålla en mängd sedlar, af hwilka några uttogos; hwarefter knytet återlades på sin förre

plats och allt återställdes i sitt wanliga skick. Detta hade nu hos honom stärkt den redan förut wakenade lusten att åtkomma hennes egendom; dock påstod han sig ej ännu hafwa hyst någon tanke på att mörda henne, eller ens bruka wåld.

På måndagsaftonen, den 4 Aug., hade Åberg, med enkans begifwande, gått ned till Kotebro, der tillbragt tiden med bränwinsfupande till klockan mellan 10 och 11 på qwällen. Under hemwägen ruswade han nu på, huru han skulle bete sig för att åtkomma penningarne utan fara för upptäckt, och fattade derwid det beslut att, då detta mål ej syntes honom kunde på annat sätt ernås, afdragataga både enkans och hennes nio-åriga son; för hwilken gernings begående han, hwad den förra beträffade, hyste söga betänklighet, "emedan hon wore elak och underlig till humöret;" hwaremot "det gjorde honom ondt om hennes beskedliga gosse, hvars bringande om lifwet han gerna skulle undwikit om det låtit sig göras."

Klockan omkring half tolf framkom han till Nyboda, och sedan han fattat en wid wäggen stående yr, kröp han öfwer en wedtraswe, genom en glugg på den stängda förstugan in i densamma. Der inkommen, dolde han yran under rockförtet samt knackade på stugudörren, då enkans Gustaffson, som igenkânt hans röst, snart öppnade. Sedan hon till honom yttrat, att det war nog sent lidet på qwällen, satte hon sig å ett hörn af spisel. Några eldskol glödgode ännu deri. I andra hörnet låg hennes bädd. Åberg passade nu på tillfället, och hållande i yrkastet, tilldelade han henne ett kraftigt slag med yrhammaren i hufwudet, på den högra, åt honom wända sidan, att hon, utan att gifwa ett ljud ifrån sig, sjönk till golfwet; och då hon ester en stund, badande i sitt blod, sökte resa sig upp, gaf han henne ytterligare 2 à 3 slag i hufwudet med yrhammaren, så att hon utandades sin sista sukt.

Åf det buller som härigenom förorsakades, wakenade gossen, som låg på en bädd i stugans nordöstra hörn. Han rusade då upp från sin liggplats och rusade emot Åberg, der denne stod mellan spisel och stugudörren; men då han kom Åberg på lifwet, tilldelade honom denne med yran ett slag i hufwudet, hwaras gossen kastades till golfwet, der han en lång stund förblef liggande sanslös och orörlig, hwarunder Åberg betraktade honom. Slutligen qwicknade gossen wid och sökte att under skrik och jämmer

resa sig upp; men då öfverföll honom Åberg ånyo, denna gång med slag af blotta yrskafstet (ty yraxu hade, wid första hugget som han gaf gossen, fallit af), samt fortför länge med denna misshandel, ända tills gossen syntes oförmögen att röra sig; tilläggande Åberg, att lifwet icke helt och hållet syntes floknadt hos gossen ens då, när Åberg efter gerningen flydde från Nyboda; ty han hade ännu i sista ögonblicket warndat ryckningar i barnets lemmar. Dmedelbart derefter, och på det icke liken skulle af någon förbigående kunna märkas genom stugufönstret, utbar Åberg de blodiga kropparna i förstugan, hwarwid han lade gossens lik ofwanpå modrens, samt öfverhöljde dem med en pels och en rock.

Innan han företog vidare, öppnade han förstugudörren och lysnade, och utslungade derigenom yrskafstet, som förmodligen föll i en närbelägen ärtåker. Derpå tilläste han åter förstugudörren, och sedan han sparkat en mängd löf och ris öfver blodpölarne på golfwet inne i stugan, började han undersöka alla des "winklar och vrår," men påträffade endast i dragkistan de förenämnda tvånnu klockorna samt en pung, innehållande omkring 20 riksdaler, dem han jemte pungen tillgrep.

Derefter, utkommeu samma smygväg som han ingått, undersökte han förstugutrappan, och påträffade ganska riktigt det ofwannämnda byltet, uti hwilket funnos en hel mängd sedlar, hwaribland 2 å 3 större, blå till färgen. Medtagande allt detta, jemte sina i fähuset förwarade kläder, ämnade han sig genast ned åt stora landsvägen, men fann likwäl försigtigast att först undanömma de myckna penningarne, hwilkas innehafwande kunde komma att röja honom; detta skedde också i en bergskrefwa i närheten af Allboda, så att han endast behöll pungen med de 20 riksdalerna, samt klockorna. Hans affigt war att, om han efter någon tids wistande i hemorten "icke hörde af något farligt," skulle han återkomma och taga reda på penningarne samt med dem bereda sig tillfälle att resa till Amerika eller Ostindien. Under wägen till Stockholm, dit han omkring kl. 5 på morgonen anlände, twättade han sina blodsudlade händer och kläder i den bäck, som rinner förbi Sollentuna skolas. Tagande vidare kofan öfwer Södertelje, Nyköping, Norrköping och Linköping, lyckades han, genom iakttagande af all möjlig försigtighet under wägen, ankomma oantastad ända till hemorten.

Efter denna bekännelse förklarades ransakningen af slutad, och Åberg erhöi en tid derefter sin dom. Han sökte nåd hos konungen, men fick afslag. Daktadt tiden för hans afrättning nalkades mer och mer, wisade han intet tecken till verklig ånger; det enda som grämde honom, war hans "förhastande" (såsom han kallade det) att bekänna, och han yttrade bittert hat mot dem, som mottagit denna bekännelse, och hwilka han ansåg hafwa brutit hans förtroende. Förgäfwes uppbjödo både fängpredikanten och andra prester samt kristligt sinnade personer all deras förmåga, för att få honom beredd. Han bibehöll ända, i sista stunden sin förhärdelse, och talade ofta med hån och grin om de heligaste ting.

Slutligen nödgades man med honom, ehuru oberedd, företaga domens verkställande. Sedan han den 17 sistlidne Augusti kl. $\frac{1}{2}$ 5 på morgonen afförts ur läushäktet, åtföljd af fängpredikanten och en annan för sitt kristliga nit allmänt erkänd prestman, mottog han wisserligen på Barkarby den Hel. Rattwarden, som han förut flera gånger tillbakawisat, men någon rörelse förmärktes dock derwid icke hos honom. Under de sednaste dagarne af sin lefnad hade han flera gånger yttrat hotelser, att det icke skulle blihwa så lätt att taga lifwet af honom, hwartill han och ej ansåg wederbörande hafwa någon rättighet; han skulle nog, mente han, weta att möta wäld med wäld.

Sedan dödsdomen på afrättsplatsen (å Sollentuna härads allmänning i trakten af Stäket) blihwit inför den talrikt församlade menigheten uppläst, begärde Åberg att få tala till folket. Då detta genom ett tecken af kronofogden S* afböjdes, framfördes deliqwenten närmare till stupstocken, och förmäddes, ehuru med någon swårighet att der falla på knä. Då man wille förbinda hans ögon, förhindrade han detta. Nu lade han sig ned på stupstocken, men wände sig omedelbart derefter, ifrån den framstupa ställningen, på sidan. Med halft wäld wändes han åter framstupa, och qwarhölls i denna ställning medelst tvenne hästängar, som på ena sidan om honom instuckos i anbragta märlor, och på den andra nedtrycktes med handkraft, tilldes skarprättarens bila med ett enda hugg skiljde hufswudet från kroppen.

Swen kan höra, hwem kan läsa
 Utan fasa detta dåd!
 På enhwar sig håren resa
 Wid en wäldsam dödd, så bråd.

Men hur rhygigt! — ingen ånger
 Wisar sig i mördarns bröst,
 Fastän han så många gånger
 Manades af lagens röst.

Samwete hwar är din styrka?
 Månn' din udd du mistat har? . . .
 Fräckt här brottslingen hörs yrka:
 "Ej med rätt mitt lif man tar!"

O förhårdelse! hwem räknar
 Dina asgrunds-offers tal!
 Sjelfwa dubbelmördarn bleknar
 Ej för ewighetens qwall!

Dödens stund allt närmre nalkas,
 Men hans sinne dock ej böjs;
 Böjet än kring munnen skalkas
 Hån och trots i blicken röjs.

Så han kall den sista färden
 Oberedd till mötes går,
 Dörfont med Gud, med werlden;
 Ej i ögat märks en tår.

Du som till hans stupstock ilar
 Af nyfiken tanklöshet,

Känner du ej ängrens pilar
 Öfwer egen syndfullhet?

När du ser hur bilan höjes,
 När du hör des tunga fall,
 Månn' ej då ditt hjerta böjes?
 Kan du här stå lugn och kall?

När du wänder hem tillbaka,
 Lär af denna hemfka syn,
 Öfwer hjertats lustar waka,
 Öfja bönen's suck mot skyn!

Den Röda Kammaren.

Sfordna tider fanns wid Guerlesquin ett wårds-
hus, som man kallade hwita huset, emedan hela dess
framsida war hwitstruken. Wårdarne der woro alltid
kände för hederligt folk, som gingo till skrift en gång
om året och förde sina räkningar så, att man ej be-
höfde räkna om dem. Desså togo alla resande gerna
in på hwita huset och hästarne stannade alltid der sjelf-
mant.

En dag då Måster Flock, wården på hwita Hu-
set, stod i förslugudörren och rökte sin pipa, såg han
en resande anlånda, som red på en ståtlig häst, tyktes
wara en betydande man och ej hemma der i landet.

Den fremmande begårde qwällsward och ett rum
öfwer natten.

Flock tog hatten af och pipan ur mun och swara-
de: "Gud skydde er, Herre! Qwällsward skall ni få,
men något ensamt rum kan jag ej ge er, ty wi ha
deruppe sex mulåsnedrisware uppifrån landet, som ha
upptagit alla sex fångarne wi här ega."

Härpå swarade den resande: "Min Gud! heders-
wån, laga likwål, att jag får något taf öfwer hufswu-
det; hundarne sinna ju ett skjul, är det wäl då billigt,
att en kristen menniska ej skall kunna få någon tillflykt
i ett sådant herrans wäder?"

"Sannt nog, Herr resande," gemälte Flock, "men
så wist jag hoppas bli salig, här finnes ej ett enda
rum ledigt, utom Röda Kammaren."

"Nå wäl, gif mig den då!"

Wården korsade sig, tog ett steg tillbaka och ro-
pade med häpen röst: "Swad, ni will säjwa i Röda
Kammaren! Jag ser wäl att ni är fremling här i lan-
det . . . Alltsedan jag warit wård på Hwita Huset,
hafwa ej mer än två personer säjwit i den kammaren
och båda lade sig med swart hår, men om morgonen
war det helt grått."

"Åha, der spökar då?"

"Jo men, gör det så," mumlade wården.

"Nå wäl, på Guds och wår Frus nåd wågar jag
mig dit. Gör upp eld i Röda Kammaren och bädda
der en fång åt mig, ty jag är frusen och trött."

Wården gjorde som man besallt, och den resande gick, efter slutad qwällsward och sedan han tagit god natt af alla wid bordet, upp i Röda Kammaren. Wårds-huswården och hans hustru bådo många böner till Gud och den heliga Jungfrun för den resande, ty de woro swåra förfårade.

Främlingen hade emellertid hunnit till sitt natt-rum, och beghnte taga det närmare i ögnafigte.

Det war en stor Kammare, med röda wäggar, hwarpå syntes stora, lysande fläckar, att det såg ut, som wore muren öfwersmetad med blod, hwilken ännu ej rätt torkat. Längre bort stod en fyrkantig säng, med stora omhängen. För öfrigt war kammaren tom och man hörde winden sorgligt hwina genom skorstenen och längs korridoren, liksom de för dömdes tjut i afgrunden.

Den resande föll på knä, bad tyst till Gud och lade sig så utan räddhåga. Snårt somnade han.

Men flockan slog tolf i närmaste flocktoru och han spratt upp ur sömnen och hörde hur sängomhängena drogos undan och halkade quislönde utåt jerntenen och hela höggra sidan af sängen blef blott och bar. Nu reste sig främlingen upp och wille stiga ur sängen, men hans fot nådde någonting kallt och förskräckt drog han den tillbaka . . . Der stod en likkista, med ett brinnande waxljus i hwardera af de fyra hörnen, och ett swart bårtäcke war bredt öfwer kistan, öfwersålladt med hwita stjernor. Främlingen kastade sig åt andra sidan af sängen för att der komma ur den; men genast stod der samma kista, med sina waxljus, och sitt swarta stjernbeströdda bårtäcke. Fem gånger försökte den resande lemna sängen åt olika sidor, men alltid stod samma kista honom i vägen. Nu såg han att det war en dödd han hade att göra med. Han tog mod till sig, föll på knä i sängen och sedan han kopsat sig, tilltalade han spöket.

"Hwem är du? Tala, det är en Christen som hör dig."

En djup röst utgick nu från likkistan och swarade: "Jag war en resande, liksom du, och låg här i kammaren och blef mördad af dem som då höllo wårds-hus här. Min historia lyder i korthet sålunda: Jag war

ende sonen till en landtman i Bretagne. Mina föräldrar, ehuru obemedlade, önskade att jag skulle studera, på det jag sedan skulle kunna inträda på en mera lysande bana. För detta ändamål uppoffrade de allt hvad som kunde ihopsparas. Jag slockades till Akademien, hwarest jag innan kort gjorde betydande framsteg, och besann mig snart wid de år, då jag skulle wälja ett yrke. Det fria lehnadsättet wid Akademien hade gifwit mig en synnerlig lust för ett sorgfritt och oberoende lif. Det hwardagliga förekom mig alltför enformigt och jag längtade blott efter äfwenlyr. Det dröjde också icke länge förrän sådana, till min olycka, insunn sig. I Universitetsstaden hade jag lärt känna en ung flicka, dotter till en Magistratsperson. För henne fattade jag ett häftigt tycke, och war äfwen nog lycklig att finna min kärlek beswarad. Ett selades likwäl ännu i min lycka: hennes fars bifall. Uppmuntrad af min älskarinnas försäkringar wågade jag ändiligen anhålla om hennes hand; men hwem kan måla min bestörtning, då jag erhöll ett rent afflag. Såsom motiv dertill anfördes min obemedlade ställning, min saknad af syssla m. m. Jag war just i begrepp att söka mig plats wid någon af afisdomstolarne, då jag plötsligt erhöilen underrättelsen, att min älskarinna skulle gifva sig med en rik Bankier i grannskapet. Alla mina ädror stelnade af fasa wid denna underrättelse, och endast då, när jag fick ersara att giftermålet war tillstått af fadren, utan flickans bifall, blef jag något lugnare. Jag tänkte numera endast på medlet att få ega den älskade och bestöt att ernå det, kostar hvad det wille. Om, tänkte jag, Bankierens penningar wore i mitt wäld, skulle fadren icke kunna neka mig sin dotters hand. Men huru åtkomma dem? dertill wiste jag ingen utväg. Ändiligen erhåller jag underrättelse, att Bankieren företagit en lång resa och att han medförde en summa af 80,000 Fr. som han ämnade utlåna på åtskilliga ställen. Mitt beslut är genast taget. Jag skynbar dag efter honom, och är nog lycklig att efter ett par dagsresor upphinna honom. Med pistolen riktad mot hans bröst affordrar jag honom en summa af 15,000 Fr. och beswor honom desutom att assista från alla anspråk på min flicka. Bankieren häpnade i början, men

fattade snart mod, gaf sin häst sporrarne och utropade med ett hånböje: usling! jag bewiljar ingen af dina fordringar. Först skall du se den du älskar i mina armar, sedan må du dö på schavotten, ty jag will angifwa dig såsom en röfware. Nu kunde jag ej längre återhålla min harm. Bankieren war inom skotthåll. Jag tryckte af. Min kula träffade, och han störtade död till marken. Min första tanke war att bemäktiga mig hans börs, och, för att undwika all misstanke, på en binnäg återwända till Universitetsstaden. Sedan jag förfett mig med penningarne fortsatte jag resan och hade redan tillryggalaggt en dagsresa, då nattens skuggor småningom inbröto och jag befann mig wid ändan af en tjock skog. På afstånd skimrade det bleka sfenet af en lampa, och jag följde denna ledstjerna, under förhoppning att snart finna herberge. Jag be- drog mig icke heller, ty jag befann mig wid detta wärds- hus. Ågaren, af hwars widriga yttre jag ej wäntade något särdeles godt, bad mig med förståld höflighet wara wälkommen, och anwisade mig, som jag redan nämnt, detta rum till hwiloställe. Af försigtighet hade jag dock före mitt inträde nedgräft penningarne under den lilla trekantiga stenen wid wärds husets östra sida, men sjelfwa börsen medtog jag på kammaren. Jag insomnade snart, och i drömmen föreswäfwade mig tanken på min tillkommande sällhet, på mina brott, på mitt straff. Midnatten uppväckas jag af ett försärligt buller. Hastigt uppbröts dörren, och framsför mig stodo twänne fruktanswärda gestalter. Jag fattade genast min pistol, men den war, ty wär! icke laddad. Man affordrade mig mina penningar; börsen öppnades och befanns tom. Jag wille tala, då ett dolkstyggn slutade mitt lif. Jag är död i synd och min själ brinner i flåskelden.

"Hwad äskar du till din hugswalelse, plågade ande?"

"Först måste penningarna uppgräfwas och utdelas till de fattige. Derefter åstundar jag tio mesor i Ryrkan wår Fru af Folgdåt, lästa af en Prest i swart och hwit stola, samt en walsfärd för min själs frälsning till wår Fru af Numingol, af en from christen".

"Penningarne skall jag utdela efter pligt och samwete. Lifwen de tio mefforna skall du hafwa, och jag sjelf skall för din själs frälsning walfärda till wår Fru af Rumingol".

Kuppt woro dessa orden sagda, innan ljusen släcktes, omhängena återföllö tillhops, kistan förswann och allt blef åter tyst och stilla. Främligen tillbragte den öfriga delen af natten under warma böner för den mördade.

Dagen derpå berättade han alltsammans för wår den och försäkrade honom att han skulle uträtta allt hwad den döde begärt.

En månad derefter hade Kammarern förlorat sin blodfärg och blifwit ljus och glad som de öfrige rummen; man hörde numera der aldrig något annat bullex än af wädret och såg der ingenting annat än tre sängställen och ett krusifix ofwanför spisen.

Frémlingen hade hållit sitt löfte.

Stockholm,

Tryckt hos E. Westrell, 1865.

1001851203

